

HOMILIE MGR. JOHAN BONNY, BISSCHOP VAN ANTWERPEN PAASWAKE

Onze-Lieve-Vrouwekathedraal Antwerpen – 7 april 2012

Broeders en zusters,

Deze nacht vieren we de Verrijzenis van Jezus uit de dood. We zijn de paasviering begonnen rond het nieuwe vuur en rond het licht van de paaskaars. De Verrijzenis van Jezus is voor ons het grootste keerpunt uit de geschiedenis. Op die dag heeft God zelf de ogen-schijnlijke rust verbroken rond het graf: de rust rond het graf van Jezus en de rust rond ons graf.

We hebben zojuist het paasverhaal gehoord uit het evangelie van Marcus. Op de eerste dag van de week, nog heel vroeg in de prille morgen, gaan drie vrouwen naar het graf waar Jezus begraven is. Het zijn Maria Magdalena, Maria de moeder van Jakobus en Salome. Ze willen een heel menselijk en vooral een heel vrouwelijk gebaar stellen: ze willen het dode lichaam van hun geliefde rabbi balsemen met welriekende kruiden. Ze willen nog een laatste zelf leggen over de verharde korsten en de blauwe vlekken op zijn dode lichaam. Het is een ultiem gebaar van vriendschap en tederheid waarmee ze van Jezus definitief afscheid willen nemen. Het is het laatste wat ze voor een dode kunnen doen. Want daarvan zijn de vrouwen overtuigd: Jezus is dood en Hij zal dood blijven. Als laatste getrouwen zijn zij met Jezus meegegaan tot onder het kruis en tot bij het graf.

Als eerste getuigen krijgen zij nu de boodschap van de Verrijzenis te zien en te horen. Maar wat is hun reactie? Marcus zegt: “De vrouwen gingen naar buiten en vluchtten weg van het graf, want schrik en ontsteltenis hadden hen overweldigd. En uit vrees zeiden ze er niemand iets van”. De vrouwen zijn helemaal onthutst en verward. Zij zijn bang in plaats van blij, ze lopen weg in plaats van te blijven toekijken, ze zwijgen in plaats van te gaan verkondigen. Is dit geen averechtse reactie? Ja en neen. De vrouwen zullen binnenkort de ware toedracht van de Verrijzenis beter beseffen, maar nu zijn ze er nog niet aan toe. De suggestie van de evangelist Marcus is duidelijk: de Verrijzenis van Jezus is geen eenvoudige gebeurtenis om je zomaar over te verheugen. Dat mensen elkaar het ergste lijden kunnen aandoen, zoals op Goede Vrijdag, dat wisten we. Maar dat God een dode kan opwekken uit het graf, dat wisten we niet. Alles kan of mag kunnen, maar dat niet! In het graf is inderdaad iets volkomen nieuws gebeurd, iets als een oerknal, om schrik van te hebben. Hier is een machtsgreep gebeurd: niet van de dood op het leven, maar van het leven op de dood. En toch ligt alles er vreedzaam bij. De doeken zijn netjes opgerold. Op de plaats waar Jezus had gelegen, zit nu een engel. En buiten in de tuin fluiten de vogels.

Hoe vanzelfsprekend vinden wij de paasboodschap? Heeft de boodschap van de Verrijzenis op ons nog het effect als toen op de vrouwen? De opstanding van Jezus is en blijft een machtig ingrijpen van God. Met de opstanding van Jezus heeft God de grenzen van het leven verlegd. Hij heeft de grenzen doorbroken die ons gevangen hielden, zowel de grens van het kwaad als de grens van de dood. Als God daartoe in staat is, hoe moeten we ons dan voelen? Niet dat we van God schrik moeten hebben, integendeel. Maar zonder verbazing en ontzag tegenover Gods wonderbaar werken komen we ook niet ver. De Verrijzenis is niet zomaar een nieuwe lente en een nieuw geluid in deze wereld. Pasen gaat dieper en verder. Op Oosterse iconen van de Verrijzenis zie je hoe oude poorten uit de hengsels barsten en de sloten eraf vliegen. Morgen mogen we rustig feest vieren, maar vanavond zouden we toch even de schok moeten voelen, de schok van Gods machtige hand.

Op Pasen werd Jezus tot leven gewekt. Gods woord riep Hem wakker uit de slaap van de dood, zegt de Bijbel. In deze paasnacht worden ook wij wakker geroepen. Niet uit de slaap van de dood, maar uit de slaap van de gewenning. Gods woord roept ons op om opnieuw de sprong van het geloof te wagen en om onze verbondenheid met de Heer te vernieuwen. Misschien moeten we doen als de vrouwen: even weglopen van verbazing en ontzetting, om daarna de weg naar de Heer en de andere leerlingen terug te vinden.

In deze paasliturgie zullen we samen onze geloofsbelijdenis vernieuwen. Ook zullen we aan enkele nieuwe christenen het doopsel toedienen in het geloof van de Kerk. Het water van het doopsel is het levende water van de Verrijzenis. Daarom zullen we het water voor het doopsel zegenen door de brandende paaskaars erin te plaatsen. Nadien zullen we ons met datzelfde water laten besprenkelen. We bidden dat het licht van Pasen opnieuw mag stralen over ons en over onze wereld.

Amen.

+ Johan Bonny
Bisschop van Antwerpen